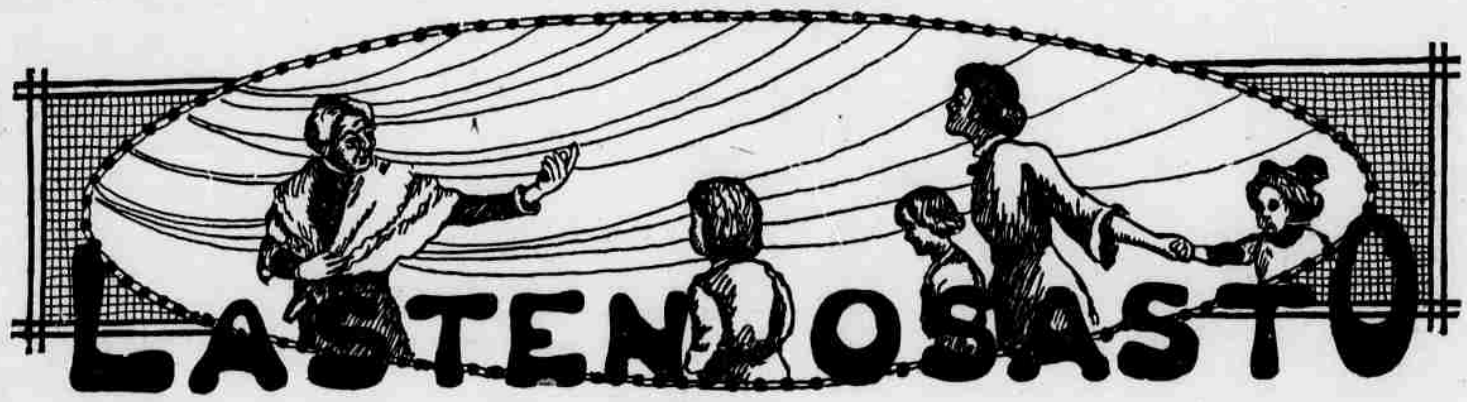

MARKHAM, MINN.

Arvoisa Selma-täti:— Nyt taasen tervehdän Toveritarta ja sen laajaa lukijakuntaa.

Nyt ovat jo koulut alkaneet tällä ympäristöllä, vaan meidän koulu ei ole vielä alkanut, sillä meille parasta aikaa rakennetaan koulurakennusta, joka valmistuu tämän kuukauden lopussa. Meidän sunnuntaikoulun loppiaiset olivat t. k. 17 päivä.

Ja se minun on ollut kovasti mieleeni, kun olen kuullut luettavan kaivostyöläisten lakosta ja kuinka lapsetkin ovat olleet mukana lakkokulkueissa vanhempainsa kanssa.

Mutta se on ikävää, että on sellaisia vanhempia, jotka eivät laske lapsiansa lakkokulkueisiin ja vielä ovat itse skääppeinä. Onkohan Toverittaren lukijakunnassa niitä lapsia, jotka ovat mukana näissä lakkokulkueissa. Kyllä minä vaan olisin mukana, jos olisin siellä lakkopaikalla. Ja eiköhän kaikki olisi mukana lakkokulkueessa, jos Selma-täti kehoittaisi heitä sinne menemään.

Äiti ja isä ovat lakkolaisten puolella ja sanovat heidän olevan oikeassa. Meidän lasten olisi pantava iltamia toimeen kaikkialla, että saataisiin niille lakkolaisille ja heidän lapsilleen leipää ja vaatteita.

Onko Selma-täti Minnesotan lakkolaisten puolella tai ei? Minä toivoisin, että kaikki olisivat lakkolaisten puolella.

Terveisiä kaikille Toverittaren lukijoille. TYYNE KOSKI.

On tietysti Selma-täti Minnesotan lakkolaisten puolella, sillä he ovat työläisiä, kuuluvat samaan luokkaan kuin sinäkin Tyyne ja minä. Mutta jos nämä kaivostyöläiset olisivat ennemmin olleet paremmin järjestyneitä, jos he olisivat aikanaan ymmärtäneet järjestyä suureen ja lujaan järjestöön kautta maan, niin ei heidän taistelunsa olisi niin katkera eivätkä he kärsisi niin suurta sortoa ja puutetta kuin nyt. Rautatietyöläiset voittivat vaatimuksensa tarvitsematta mennä lakkoon, siksi, että he olivat aikanaan hyvin järjestyneet.

Vaikka meidän tuleekin avustaa työläisten lakkotaisteluja, niin tulee meidän aina pitää mielessämme se seikka, että työväestön valistamis- ja järjestämistyö on paljon suuremmaksi avuksi työläisille ja että joka aika tulisi uhrata enempi työväestön järjestämiseksi sekä taloudellisesti, että poliittisesti; taloudellisesti ammattiei teollisuusjärjestöihin ja poliittisesti sosialistpuolueeseen.

Ja kun kerran työläiset ovat täten järjestetty, niin silloin ei ole enään tarpeellista käydä katkeria lakkotaisteluita, jotka tuottavat niin suuria kärsimyksiä työläisille.

Mutta niin kauan kuin emme voi lakkoja välttää, niin niinkauan tulee meidän aina auttaa parhaan vointimme mukaan lakossa olevia työläisiä.

SELMA-TÄTI.

SCHREIBNER, ONT., CAN.

Haluan kirjoittaa Toverittaren palstoille täältä meidän pikkukylästä. Minä käyn englannikielistä koulua ja olen jo toisella osastolla. Ikäni on 8 vuotta. Minä tykkään käydä koulua. Siellä saadaan leikkiä välitunneilla, joita on kaksi joka päivä.

Minulla on nuorempi sisko ja veikko, jotka eivät vielä käy koulua.

Joka lauantai-ilta minä saan mennä vanhempieni mukana s. s. osaston haalille ja isäni opettaa minua tanssimaan.

Marjoja täällä on oikein porvoonmitalla ja olemme niitä kannuttaneet minkä olemme jaksaneet; minä, isä ja äiti olemme laittaneet niitä talveksi purkkeihin.

Lopetan tällä kertaa ja toiste kirjotan lisää, jos Selma-täti pistää tämän lasten osastoon.

Ja toivon että kaikki pikku tytön tylleröiset ja pikku pojan palleroiset kirjoittaisivat Toverittaren lasten osastoon.

Terve siis kaikille Toverittaren lukijoille.

Toveruudella SALME JARVA.

Muistojen kentiltä

Mua muistojen siipi kantaa
taas aikahan lapsuuden.
Mä hiivin rauhaista rantaa
luo emoni — helmaan sen.

Näen taattoni harmajahapsen
ja kuulen kuiskeet sen,
kun kutreja nauravan lapsen
hän suorivi hymyillen.

Mä vaivun unehen vienoon
emon hellähän vaalintaan.
Taas unhoitan koko tienoon
suruhuulien suudelmaan.

Ja emoni murheinen laulu
sulovirtenä vienona soi.
Oi lapsuus-aikojen taulu,
mi hellä muistoja loi!

Mä taasen — ah — olen nuori,
niin hilpeä naurusuu.
Kotikoivuhun leivokin suori,
on virtenä lehtipuu.

Nuo miustot on muistoja mulle,
ne haihdu ei milloinkaan,
voi jälleen ne mieleen tulla,
taas elän ne uudestaan.

Niihin pysty ei routa ei halla,
eikä vierivät vuodet vie.
Ne säilyvät maailmalla
mua minne jos johtavi tie.

Mua muistojen siipi kantaa
sulo-aikahan lapsuuden.
Mä hiivin rauhaista rantaa
luo emoni — helmaan sen.

MIKAEL RUTANEN.

VAROTUSHUUTO ALAMAAILMASTA.

(Jatkoa 7:ltä sivulta)

puhua teille.... vaikkakaan ei meistä petetyistä naisparoista täällä alhaalla pimeydessä koskaan näy sanaakaan, niin me kuitenkin tykkäämme lukea teistä siellä ylhäällä valossa.

Oli mielenkiintoista lukea käyn nistänne oikeustalon tornissa ja siitä panoraama näköalasta, joka avautui eteenne, kun katsoitte alas kuolleiden hautoihin ja elävien koteihin. Mieltäni kiinnitti lukea kuvauksenne meidän kadustamme missä kullattu pahe matelee piilotellen varjossa päivin ja väijyen ympärillä punasen valon hohteessa etsien uhriaan öisin.

Te katsoitte alas meidän koteihimme — paremmin sanoen helvetteihimme, sillä sitä se on meille olo täällä saastassa.

Te naiset siellä ylhäällä valossa, kuka se oli, joka kaiken tämän paheen sai aikaan täällä pimeydessä?

"Sillä kerran olin minä puhdas kuin puhtoinen lumi, mutta minä lankesin — kuten lumihiutaleet— taivaasta helvettiin; kiroten, rukoillen, peläten kuolla — minä myyn sieluni kenelle vaan, joka sen ostaa."

Mekin näemme kirkontornit etäältä ja sunnuntaisin me kuulemme kirkonkellojen soinnun. Minulle soittavat ne vaan uskonkappalten sointuja. Sillä mitä kirkot tekevät? Te menette kirkkoon puettuna juhlatamineisiinne, pappi saarnaa teille korkeista ihanteista, puhtaasta politiikasta j.n.e. — Saarna menee ohi korvienne. Urut soittavat ja kerätään kolehti "herralle". Herra ei ole tyytyväinen siihen mitä annatte, vaan tahtoo aina vaan lisää, sillä silkkisukat maksavat paljon ja "kirkon herart" kaikki käyttävät niitä.

Veli kirkon "aamen" nurkassa, joka on kuunnellut saarnan "puhtaasta politiikasta" menee ja äänestää "märkiä" (kieltolakia vastaan). Tyttö, joka on kuullut saman moralisaarnan, istuu verannan kiikussa ja antaa pyhäkoulupojan halata ja suudella itseään, sillä aikaa kun pappa ja mamma yläkerrassa unelmoivat tyttärensä kultaisesta tulevaisuudesta.

Minä tunnen miehiä, jotka laulavat kirkon kuorossa sunnuntaina ja rypevät paheen juhlissa maanantaina. Tämän päivän kirkko ei enään tunne "alhaista natsarealaista", joka paljasjaloin matkustellen parantaa spitaalitautisia ja ajaa ulos perkeleitä. Vaan rahanhimo — voitonhimo sanon minä — on voimakkain tekijä saarnastuolin takana.

He tekevät sielujen pelastuksesta rahantekolaitoksen!

Herralle lahjotetaan rahaa, että pappi saa ostaa itsellensä silkkisiä yönuttuja.

Ja te nenästävedetyt ihmisparat, te luulette, että herra katsoo alas taivaasta ja hymyilee teille, kun te viskelette dollareita kolehtiin. Olkaa varoivaisia te teeskentelijät, jotka käytte kirkossa sunnuntaisin ja parjaatte naapureitanne joka arkipäivä; herra voi joskus astua teidän kirkkoonne. Ja silloin kun hän tulee, kaataa hän teidän rahapöytänne ja heiluttaa ruoskaa.

Kuinka moni teistä kristityistä äideistä opettaa poikansa kunnioittamaan naapurinsa tyttäriä ja suojelemaan heidän kunniaansa, vaikka verellään, jos tarvis vaatii? Ei moni.... Miksi eivät vanhemmat opeta pojilleen puhtaita elämäntapoja? Jos he tekisivät velvollisuutensa poikiaan kohtaan, niin silloin olisivat tyttärenne turvassa.

Tunnen erään tytön täällä synnissä, joka on ihana laulaja. Hän lauloi ennen kirkon kuorossa eräässä iäin kaupungissa Pappi johti hänet helvettiin. Taudin saastuttamana, ijäisessä kadotuksessa, hän harhailee nyt epätoivon pimeydessä.

Ja mitä tekevät teidän koulunne? Teidän opettajanne opettavat kielioppia ja kaunokieltä ja teidän poikanne, joita näin on opetettu, tulevat tänne kiroilevat ja käyttävät mitä saastaisinta kieltä. Kouluissa opetetaan laskentoa, tarkkoja laskuja ja sitten teidän kauppiaanne siellä ylhäällä — kunniallisia miehiä he ovat — petkuttavat, "halventavat" tavaroita, jotka eivät ole koskaan sen enempää maksaneet ja teidän oppilaanne antavat petkuttaa itseään tietensä. Te opetatte heille valtio-oppia. Teidän poikanne kasvavat miehiksi ja äänestävät kapakoita ja pahepaikkoja, jotka tyydyttävät miesten alhaisia himoja. He sallivat tehtailijain valmistaa kuolettavia sikuretteja ja riistää miljoonia voittorahoja niillä. Siten teitä verotetaan hourujen huoneiden ylläpitämiseksi niitä poikia ja miehiä varten, jotka sikurettien polttaminen on sin ne saattanut. Te sallitte valmistettavan rohtoja, myrkyjä, karpolihappoa — meidän kaikki parantava lääkkeemme täällä — ja väkijuomia, sitävarten, että niiden valmistajat voivat rikastua ja elää ylellisyydessä sillä aikaa kun teidän poikanne maksavat sen hinnan.

Käykää katsomassa joitakin näitä juopottelutilaisuuksia mitä minä olen nähnyt tässä häpeällisessä elämässäni ja sanokaa sitten minulle "kuka maksaa?"

Vaikkakin kaikki, mitä te kirjoitatte, on tarkotettu ihmiskunnan hyväksi, yksinpä keittoohjeet emännille — niin kuitenkin kuinka epäjohdonmukaista on kaikki.... He panevat kirkkoilmotukset ja tupakkailmotukset rinnatusten. He painavat sellaista, mikä johtaa epäpuhtauteen. Esim. elävätkuvat lähes kaikki kuvaavat jotain lajia syntiä, langennutta naista, juoppoutta, murhaa. Joskus minua puistattaa, kun menen johonkin elävienkuvienteatteriin ja äidit — tuhmat, sokeat naiset, jotka nimittävät itseään tuolla pyhällä nimellä — tuovat sinne pieniä lapsiaan.

(Jatk.)